

Onze ogen zijn op de Heere ...

1 JANUARI

*Zie, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand
hunner heren, gelijk de ogen der dienstmaagd zijn
op de hand harer vrouw, alzo zijn onze ogen op
de Heere onze God.*

PSALM 123:2

De dichter van Psalm 121 heft zijn ogen op naar de bergen. In Psalm 123 heft de dichter zijn ogen echter op tot de God van de bergen. Hij vestigt zijn hoop en vertrouwen op de Heere. Want al zouden we duizend helpers op aarde hebben, dan nog is het nodig dat onze ogen op Hem gevestigd zijn. Het is een grote goedheid van God dat Hij het ons vergunt om onze ogen op te heffen tot Zijn hoge en glorierijke troon. Ja meer, dat Hij ons uitnodigt en ons zelfs beveelt om dit te doen.

De dichter zegt: 'Zie ...' Hij wijst erop hoe de ogen van de knechten of slaven gericht zijn op de hand van hun heer. Oosterlingen spreken minder dan wij. Zij geven er de voorkeur aan om hun bevel kenbaar te maken door een teken van hun handen. Daarom houdt de slaaf zijn ogen voortdurend gericht op de hand van zijn heer. Oosterse vrouwen zijn in dit opzicht nóg absoluter dan de mannen. Dus ook de slavinnen letten nauwkeurig op de handen van hun vrouw. Zijn ónze ogen zo ook op de Heere, onze God?

LEZEN: PSALM 123

Een ongeruste moeder

2 JANUARI

En Jozef en Zijn moeder wisten het niet.

LUKAS 2:43B

Jezus was twaalf jaar oud toen Hij met Zijn vader en moeder naar Jeruzalem reisde om het paasfeest te vieren. Zodra dit feest voorbij was, keerden Zijn ouders terug naar hun woonplaats, samen met de velen die uit verschillende streken opgekomen waren naar Jeruzalem. Jezus bleef achter in de tempel. Jozef en Maria wisten dit niet. Zij meenden dat hun Kind meeliep in de grote menigte die huiswaarts keerde. Na een dag werden ze ongerust en gingen ze naar Hem op zoek.

Waarom was Jezus die dag niet bij Zijn moeder? Het is waar dat Hij moet zijn in de dingen van Zijn Vader, maar waarom liet Hij toe dat Zijn menselijke moeder Hem uit het oog verloor? Was het niet omdat zij, evenals wij, de waarde van Zijn gezelschap moest leren kennen? Wij zouden nooit leren inzien hoe dierbaar Hij is, wanneer wij Hem nooit misten. Ik kan mij Maria voorstellen in een stroom van tranen, toen ze haar geliefde Kind kwijt was. Toen begon ze er iets van te begrijpen wat de oude Simeon bedoeld had met de woorden: 'Ja, ook een zwaard zal door uw eigen ziel gaan.' Dit zwaard ging nú door haar hart om haar voor te bereiden op drie andere dagen. Dat zouden dagen zijn waarin ze met een bittere droefheid Hem als dood zou bewenen!

LEZEN: LUKAS 2:41-45

Zoekende ouders

3 JANUARI

*En als zij Hem niet vonden, keerden zij weder naar
Jeruzalem, Hem zoekende.*

LUKAS 2:45

In gedachten zien we Maria gaan tussen de huiswaartskerende menigte, op zoek naar haar Kind. Zie hoe ze overal rondvraagt: 'Hebt u Hem gezien?' Ze staat mij voor ogen als de bruid in het Hooglied, die vroeg: 'Hebt u Hem gezien, Die mijn ziel liefheeft?' Ik zie haar langs de straten gaan en hoe verder de dag daalt en de avond invalt klaagt ze: 'Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet.' Overal stelde ze dezelfde vraag: 'Hebt u Hem gezien, Die mijn ziel liefheeft?' maar niemand kon haar vertellen waar Hij was. Maria had geen rust voordat ze haar Kind gevonden had.

O, hoe dierbaar was Hij in haar ogen, toen ze Hem na drie dagen van zoeken opmerkte in de tempel, zittend te midden van de leraren naar wie Hij luisterde en die Hij ondervroeg. Hoe zorgvuldig heeft Maria daarna voor Hem gezorgd. Wat was ze verblijd dat haar dierbare Kind, haar Schat van grote waarde, geen leed was overkomen. Hoe is dat met ons, vaders, moeders? Wanneer wij Christus' nabijheid ooit mochten verliezen, laten we dan toch tot Hem gaan en zeggen: 'O Heere, verlaat U mij niet. Ik ben zo'n dwaas als U mijn Wijsheid niet bent! Ik ben zo zwak, als U mijn Sterkte niet bent!'

LEZEN: HOOGLIED 5:1-10

Zorg voor Jezus?

4 JANUARI

*Voorwaar zeg Ik u, voor zoveel gij dit een van deze
Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat
Mij gedaan.*

MATTHEÛS 25:40

Stel u voor dat u ook meegewandeld had in het gezelschap dat na het paasfeest van Jeruzalem terugkeerde naar hun eigen woonplaats. Wat denkt u, zou u er dan blij mee geweest zijn als u voor Jezus had moeten zorgen? Ik denk dat iedere moeder zal zeggen: 'Ik zou Hem onder mijn hoede genomen hebben.' Ik geloof dat u het oprecht meent. En ... u hebt ook de gelegenheid om de waarheid ervan te tonen, want ... Jezus bevindt Zich nog steeds in ons gezelschap. U kunt Hem bijvoorbeeld vinden onder de arme mensen. Had u voor Jezus willen zorgen? Help dan de arme mensen, voorzie in hun behoeften. Al wat u doet aan de minste van Jezus' broeders, dat doet u Hem. Ik wenste wel dat kinderen van God zich meer aan de zieken gelegen lieten liggen dan zij nu doen. Dat ze hen in hun verlatenheid zouden bezoeken. Dat ze hun nood zouden lenigen. Wilt u bewijzen dat u zorg voor Jezus gedragen zou hebben? Handel dan naar Zijn woord: 'Ik was ziek, en u hebt Mij bezocht.' U kunt het ook tonen door begaan te zijn met de jeugd. Heeft Hij niet gezegd: 'Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert hen niet'? Offer dan een deel van uw vrijetijd op om daarmee bezig te zijn.

LEZEN: MATTHEÛS 25:31-40

Zorg voor weeskinderen

5 JANUARI

De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking.

JAKOBUS 1:27A

Wanneer u voor Jezus wilt zorgen – en u kunt dat doen door zorg te dragen voor één van Zijn minste broeders – denk dan vooral aan weeskinderen. Want indien Jezus in het gezelschap was geweest dat van Jeruzalem naar huis ging, zou Hij eigenlijk ook een wees zijn geweest, want Hij was tijdelijk van vader en moeder verlaten. Veel moeders onder ons bezitten zoveel moederlijke liefde, dat ze in die omstandigheden gezegd zouden hebben: ‘Ik moet de zorg voor dat vriendelijke, aanvallige Kind dat nu zonder ouders is op mij nemen. Blijkbaar is Hij hen kwijtgeraakt. Kom hier, Kind; kom maar bij mij.’ U zou zich gelukkig gevoeld hebben met Hem te kussen en Hem aan uw hart te drukken. Welnu, u kunt deze liefdesgevoelens voor Jezus ook nu bewijzen door oog te hebben voor wezen, wáár zij zich ook bevinden. Laat deze kinderen bij u de plaats innemen van het Kind Jezus. Laat daardoor zien dat de liefde die u voor Jezus voelt als u uw Bijbel leest niet enkel emotie is, maar toon deze in uw handel en wandel. Gods Geest moge u leiden en helpen om deze liefde in praktijk te brengen.

LEZEN: JAKOBUS 1:19-27

Jezus in ons huisgezin

6 JANUARI

*Want de Heere gebiedt aldaar de zegen, en het leven
tot in der eeuwigheid.*

PSALM 133:3B

Wanneer Jezus aanwezig is in ons huisgezin, moeders, is het een lusthof. Wat zou dat een voorrecht zijn! Te weten dat Jezus in ons midden is kan gelovigen immers niet anders dan verblijden. Misschien hebt u weleens een schilderij gezien van martelaars die met elkaar in de kerker zaten. Ze moesten een voor een verbrand worden en troostten elkaar. Wanneer ik mij nu voorstel dat de Heere in hun midden was – wat vast zo geweest zal zijn – dan zou ik wensen daar ook geweest te zijn. Al had ik met hen verbrand moeten worden! U toch ook?

Ik denk aan een ander voorbeeld. Enkele arme mensen komen bijeen in een hut om over Jezus te spreken. Helaas doet men dat tegenwoordig veel te weinig. Jezus is ook in die hut aanwezig. De harten van de arme mensen branden in hun binnenste! Hoe ontzettend gelukkig zijn zij! Al mogen hun harten doorgaans bedrukt zijn, nu ze in de overtuiging leven dat Jezus in hun midden is, komen deze treurende tot rust. Elke last wordt licht. In Zijn nabijheid is er immers enkel verzadiging van vreugde. Heeft Christus ook een plaats in ons gezin?

LEZEN: PSALM 133

Tot redding van de naaste

7 JANUARI

Red degenen die ter dood gegrepen zijn ...

SPREUKEN 24:11A

Ik hoorde eens een verhaal over een predikant. Het was een man die evenals Henoeh wandelde met God. Samen met een ambtsbroeder ging deze predikant op bezoek bij een dame. De vrouw verzocht hun beiden dringend een kop thee bij haar te drinken. Zij was geen christin. De predikant had nog veel werk te doen, daarom weifelde hij of hij wel of niet een kopje thee bij haar zou drinken, maar omdat ze sterk bij hem aanhield ging hij uiteindelijk zitten en smeekte om Gods zegen. Dit deed hij in zulke lieflijke woorden, dat het scheen alsof de predikant vol van heilige zalving was. Iedereen in de kamer werd erdoor getroffen. De dame sloeg hem met oplettendheid gade. Toen de predikant opstond om te vertrekken zei hij tegen haar: ‘Mevrouw, ik dank u zeer voor uw grote vriendelijkheid voor mij, maar ... hoe bent u voor mijn Meester?’ Door deze vraag werd Gods genade in haar hart gewerkt. Ze kwam tot Jezus; ze opende haar huis voor de prediking en er ontstond een geestelijke opwekking. Wat denkt u, wanneer Jezus niet met deze predikant geweest was, wat zou er dan van de vrouw geworden zijn? En ... wat doen wij om het leven van andere vrouwen te redden van de dood?

LEZEN: SPREUKEN 24:1-12

De ander uitnemender achten

8 JANUARI

Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf.

FILIPPENZEN 2:3

Stel dat Jezus in ons gezelschap zou verkeren, wat zou Hij dan zien? Misschien had u gisteren wel een verhitte discussie over een leerstuk van de waarheid. Uw gelaat gloeide. Misschien bent u wel boos weggelopen! Wat denkt u: Zou Jezus dan niet bedroefd zijn geweest over de manier waarop u voor Zijn leer opkwam, maar daarbij Zijn Geest vergat? Had u er erg in gehad dat Hij aanwezig was, dan had u uw tegenargumenten ongetwijfeld vriendelijker geuit. Dan was het uw doel niet geweest om uw vriendin met woorden te verslaan, maar u zou haar onderwijs gegeven hebben ter verheerlijking van uw Heiland. U weet dat u volhield, terwijl u dat niet had moeten doen. U weet dat u ongelijk had, maar uw vriendin bracht u in het nauw en u zei bij uzelf: 'Ik wil het niet opgeven, hoewel ik voel dat het niet goed is.' Geliefden, er zullen altijd punten zijn waarover we verschillend blijven denken. Maar juist die verschilpunten bieden ons zo'n mooie gelegenheid tot heilig liefdebetoon en onderlinge opbouw. Zouden wij die mogelijkheden niet met beide handen moeten aangrijpen?

LEZEN: FILIPPENZEN 2:11

Wees wijs

9 JANUARI

Ziet dan hoe gij voorzichtiglijk wandelt, niet als onwijzen, maar als wijzen, de tijd uitkopende, dewijl de dagen boos zijn.

EFEZE 5:15 EN 16

Wat kunnen avonden waarop we met vrienden en vriendinnen samenkomen soms lege avonden zijn. Ik denk in dit verband aan Dr. Chalmers, een godvrezend man. Hij bracht eens een avond door bij een vooraanstaand iemand, samen met enkele van zijn vrienden. Ze spraken erover hoe armoede voorkomen kon worden. Een zeer interessant onderwerp. Een bejaarde man uit de Hooglanden die ook aanwezig was, luisterde met grote aandacht naar de doctor, want Chalmers was het onderwerp meester. Ze hadden op deze manier een zinvolle avond. Maar, midden in de nacht hoorde Dr. Chalmers een ongewoon geluid. Een hevig gekreun. De oude man was stervende! Het duurde niet lang of hij blies de laatste adem uit. Dr. Chalmers stond als een toonbeeld van ellende bij hem. 'Helaas', riep hij uit, 'had ik geweten dat mijn vriend nog maar weinige minuten van de eeuwigheid af was ... dan had ik hem Jezus Christus en Die gekruisigd gepredikt.' Hoeveel berouw voelen wij over de manier waarop we onze tijd met vrienden doorbrengen? Hoeveel uren hebben we al verspild?

LEZEN: EFEZE 5:1-16

Als een gespeend kind

10 JANUARI

*Zo ik mijn ziel niet heb gezet en stilgehouden, gelijk
een gespeend kind bij zijn moeder ...*

PSALM 131:2A

Het valt voor een mens niet mee om niet opstandig te zijn tegenover God of mensen wanneer tegenslagen ons treffen. We kunnen makkelijker een storm of een tijger temmen dan onszelf. Toch zegt David in Psalm 131 dat zijn ziel is als een gespeend kind. Oosterse mensen spenen hun kind later dan wij dat gewend zijn. Toch komt voor ieder kind de tijd dat het moet ontberen wat hem steeds zo dierbaar was. Daardoor kan het kind verdrietig en boos worden. Maar de tijd heelt alle wonden. Zodra het tevreden is met het eten dat zijn broers en zusjes krijgen, verlangt het kind niet meer naar het voedsel dat hem eerst zo dierbaar was. Hij is niet langer boos op zijn moeder, en legt zijn hoofdje tegen dezelfde boezem als waarnaar hij eerder zó sterk heeft verlangd.

Zo is het ook in het leven van Gods kinderen. Het is een zegen en een blijk van groei in de genade, wanneer we genietingen kunnen ontberen, en troost kunnen vinden in Hem Die ons de genietingen onthoudt. Dan gedragen we ons als mannen en wordt ieder kinderachtig klagen tot zwijgen gebracht.

LEZEN: PSALM 131

